

SMV

SMV

SMV

Hashanah
voor Mensenrechten Vrienden

SMV
tag
den

SMV

SMV

SMV St voor M

SMV

SMV

SMV

Secretariaat - Public Relations 2022

Ons 10^e hoofdstuk is gewijd aan een korte verwijzing naar de evenementen, bijeenkomsten en producties die we in 2022 hebben kunnen doen. Wij erkennen dat de steun en het advies van onze vrienden en supporters in alle zaken van vitaal belang en doorslaggevend en effectief waren, zodanig dat wij met een krachtige groep in staat waren om een enorme hoeveelheid nieuws, verslagen en het leed van het Iraanse volk in verschillende talen te vertalen en gerechtigheid te eisen voor de onschuldigen, en mensenrechtenschendingen in Iran aan de kaak te stellen. Onze public relations waren, ondanks hun tekortkomingen, dagelijks getuige van de ontvangst van zeer bemoedigende brieven, die ons onder de indruk maakten van de vriendelijkheid en aandacht van onze contacten en medestanders, en ook onze tekortkomingen aanvulden met waardevolle raad en advies. Dit was een les voor ons.

In de laatste 106 dagen van het jaar wierpen de intensiteit van de gebeurtenissen in Iran en het levensreddende noodproject dat we onder handen hadden een schaduw op veel van onze activiteiten. We gaven voorrang aan het levensreddende project voor de gevangenen van de opstand en we organiseerden alles ten behoeve daarvan. Wij danken nogmaals de webdesigners, de internationale kunstenaars die hun gedenkwaardige en mooie ontwerpen en werken aan onze vereniging schonken, de beroemde auteurs die ons een exemplaar van hun boek schonken. Wij waarderen alle kaarten en zinnen die een onafhankelijke tentoonstelling waardig zijn.

Wekelijkse face-to-face briefings: In 2022 hebben wij 47 briefings gehouden op zaterdag en woensdag. Aan deze briefings namen meestal een of meer gasten deel die via een live-conferentie met ons verbonden waren.

Vrienden en genodigden konden discussiëren, vragen stellen en vragen beantwoorden over de sociaal-politieke situatie en het nieuws van de dag.

Deze wekelijkse bijeenkomsten waren zeer productief.

Het secretariaat heeft ook een enquête gezonden aan allen die aan deze programma's wilden deelnemen, om hun opmerkingen over de tekortkomingen van ons werk en nieuwe suggesties en punten te formuleren.

Online briefings: Het houden van 11 online sessies - Meer dan 395 mensen namen deel aan de online programma's.

*Dagelijkse campagnes: Tegen het einde van 2022 hadden we 601 face-to-face ontmoetingen, 810 online ontmoetingen met langdurige sponsors en nieuwe vrienden rond het project van het jaar, en hen te informeren over de voortgang van het project.

*Jaarontvangsten: In het eerste kwartaal van het jaar sturen we alle kwitanties voor overheidssteun op, zodat donateurs gebruik kunnen maken van de ANBI belastingaftrek.

Brief met dankbetuiging: Het secretariaat heeft een bedankbrief gestuurd aan iedereen die ons project en onze activiteiten gedurende het jaar heeft gesteund.

*In 2022 hebben 2 sponsors de naam van onze organisatie voor nalatenschap in hun testament opgenomen, zodat hun nalatenschap kan worden gebruikt voor de mensenrechtenprojecten van de organisatie. Dergelijke sponsoring juichen wij van harte toe.

*MailShot van het Jaar: In 2022 werden 3 MailShots verstuurd aan belangstellenden,

a.Er is geen plaats voor leraren in de gevangenis

230 leraren gearresteerd sinds mei 2022

b.Dringende campagne voor de vrijlating van de gevangenen van de opstand - nummer één

c.Een dringend project om de levens van politieke gevangenen te redden en de repressie in Iran te stoppen

Het samenstellen van maandelijks en driemaandelijks nieuwsmagazines: Deze tijdschriften werden per e-mail en ook per post verzonden naar de lijst van onze sponsors.

II- Herdenkingsplechtigheden

A.

Herinnering aan de waardevolle vriend van de Iraanse volk Ter gedachtenis aan Erik Vis, lid van de Raad SMV

We herdenken deze grote man, die zeven jaar geleden van ons heenging, met al zijn goedheid en zijn nalatenschap van goede daden.
En we groeten hem!

De betekenis van een mens in het rijk van het biologisch leven is altijd begrensd en altijd onbelangrijk in relatie tot die oneindige en onbegrensde wereld, maar als die mens zich ontwikkelt tot een “wezen” met vergevingsgezindheid en begrip voor de noden van en rechtvaardigheid voor hen, die worden onderdrukt en lijden, dan blijft hij voortleven en wordt een bron van inspiratie voor alle menselijke wezens, die zich willen keren tegen onderdrukking, tirannie en onrecht in Iran en zorgt voor de opflikkering van hoop in de harten van de onderdrukte mensen.

Daarom, Eric zal er altijd zijn, levend voor ons en onze beweging voor mensenrechten en vrijheid voor Iran.

We horen zijn warme stem als hij ons succes wenst bij onze projecten.

We voelen nog zijn open armen, als we tegenover moeilijke situaties worden geplaatst, wanneer hij ons begeleidt met zijn open en hoopvolle blik. En onze harten kloppen nog steeds dankzij zijn onwrikbare liefde. Hoewel lijfelijk niet meer aanwezig, is hij toch bij ons. Om ons te steunen, bij onze vrienden, die doorgaan met ons te helpen en vrienden, die recentelijk kennis met ons hebben gemaakt.

We koesteren de heinnering aan het planten, door hem, van de boom voor de mensenrechten – en zijn liefdadigheid voor de mensen in Iran, we zullen deze besproeien met onze liefde.

Leden van de Raad van Toezicht

Raad van bestuur

SMV St voor Mensenrechten Vrienden

Januari 2022

*Herinnering aan de waardevolle vriend van de Iraanse volk
Ter gedachtenis aan Erik Vis, lid van de Raad SMV*

We herdenken deze grote man, die zeven jaar geleden van ons heenging, met al zijn goedheid en zijn nalatenschap van goede daden.

En we groeten hem!

De betekenis van een mens in het rijk van het biologisch leven is altijd begrensd en altijd onbelangrijk in relatie tot die oneindige en onbegrensde wereld, maar als die mens zich ontwikkelt tot een “wezen” met vergevingsgezindheid en begrip voor de noden van en rechtvaardigheid voor hen, die worden onderdrukt en lijden, dan blijft hij voortleven en wordt een bron van inspiratie voor alle menselijke wezens, die zich willen keren tegen onderdrukking, tirannie en onrecht in Iran en zorgt voor de opflukkering van hoop in de harten van de onderdrukte mensen.

Daarom, Eric zal er altijd zijn, levend voor ons en onze beweging voor mensenrechten en vrijheid voor Iran.

We horen zijn warme stem als hij ons succes wenst bij onze projecten.

We voelen nog zijn open armen, als we tegenover moeilijke situaties worden geplaatst, wanneer hij ons begeleidt met zijn open en hoopvolle blik.

En onze harten kloppen nog steeds dankzij zijn onwrikbare liefde. Hoewel lijfelijk niet meer aanwezig, is hij toch bij ons.

Om ons te steunen, bij onze vrienden, die doorgaan met ons te helpen en vrienden, die recentelijk kennis met ons hebben gemaakt.

We koesteren de heinnering aan het planten, door hem, van de boom voor de mensenrechten – en zijn liefdadigheid voor de mensen in Iran, we zullen deze besproeien met onze liefde.

Leden van de Raad van Toezicht

Raad van bestuur

SMV St voor Mensenrechten Vrienden

januari 2022

B. 28 februari 2022: Een jaar na het overlijden van Wim de Boer

Ter gelegenheid van de eerste verjaardag van het overlijden van onze nobele vriend, de heer Wim de Boer, heeft een delegatie van onze stichting zijn naam en gedachtenis bij zijn graf in Rijswijk herdacht.

Tijdens de ceremonie werden door de families van de slachtoffers van de massamoord van 1988, evenals door de Vereniging van Iraanse Artsen en Specialisten in ballingschap in Europa, de Verenigde Staten en Canada boeketten op zijn graf gelegd.

De verklaring van de staf van de **SMV Stichting voor Mensenrechten Vrienden** werd door een vrijwilliger voorgelezen. En aan het einde van ceremonie hebben aanwezigen met het aansteken van kaarsen en met eerbied deze nobele mens en overleden vriend gegroet.

Eén jaar gemis van onze waardige vriend, Dr. Wim, is nog niet te bevatten en we geloven niet dat hij niet meer bestaat, want zijn wekelijkse aanwezigheid in ons kantoor, bij de wekelijkse briefing en bij het dagelijkse programma is voelbaar ondanks het feit dat hij fysiek niet meer bestaat.

Zijn liefdevolle stem, zijn glimlach en de puurheid van zijn wezen, en zijn menselijkheid zijn een erfenis die altijd in onze harten en geesten blijft.

Zijn foto in ons kantoor herinnert ons aan alle waarden die hij ons heeft doorgegeven.

**Het familiegraf van Dr. De Boer,
Begraafplaats Stad**

Zijn opgewekte en invloedrijke houding, opoffering voor anderen, zijn kostbare inzet om alle problemen op te lossen en de leiding te nemen, de beste opties te kiezen en grote risico's te nemen en de beste ideeën te accepteren. Zulke eigenschappen motiveren ons altijd.

We willen hem de gebeurtenissen van het afgelopen jaar in een korte zin rapporteren:

Beste Wim,

Successen maken ons niet gelukkig, noch trots, omdat wij vastbesloten zijn de vrijheid van Iran te bereiken, die de eerste stap is in het geven van hoop en het scheppen van vertrouwen en welvaart voor het gevangen volk. Ongetwijfeld zult u, zoals u wenste, met ons de glimlach, de vrijheid en de welvaart van ons land delen.

U bent een motivatie voor alle mensen die de meest diepgaande impact willen maken, niet slechts één keer, maar voor altijd in de geschiedenis en in het geweten van een generatie.

SMV Stichting voor Mensenrechten Vrienden

C. Een nacht van solidariteit met de families van Flight PS752 Victims

Ter herdenking van het neerhalen van een Oekraïens vliegtuig op 8 januari 2020 in Iran, waarbij 176 passagiers van een vlucht van Teheran naar Oekraïne werden gedood door twee luchtdoelraketten die door de Revolutionaire Garde werden afgevuurd, werd op zaterdag 9 januari online een herdenkingsdienst gehouden. Deze herdenkingsplechtigheid viel samen met een bijeenkomst van nabestaanden in Iran, Canada en Netherlands.

De families van de slachtoffers zijn een internationale campagne gestart om de precieze details van de tragedie te achterhalen, de daders te identificeren en hen voor het gerecht te brengen in een onafhankelijk en internationaal tribunaal.

De families van de slachtoffers zeggen dat na twee jaar nog steeds geen gehoor is gegeven aan hun klachten en dat geen van de "hoofdschuldigen" is berecht.

D. Dag van vrede

De Dag van Vrede

Op zaterdag 24 september werd op de Dam in Amsterdam een boek- en fototentoonstelling gehouden ter herdenking van de martelaren in opstand in Iran voor vrijheid - gerechtigheid en vrede

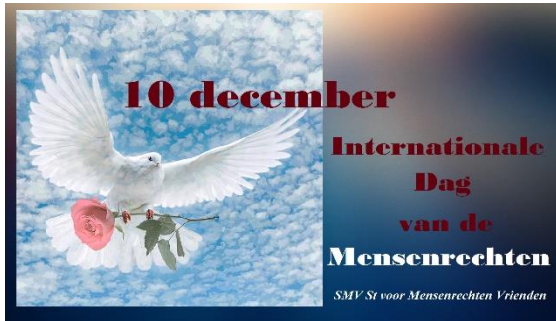
(Deze bijeenkomst werd gehouden in plaats van 21 september)

E. De Internationale Dag tegen de Executie 10 OCTOBER 2021

2) F. Werelddag tegen de doodstraf 10 oktober 2021

Op deze dag hielden we samen met alle Iraanse verenigingen in ballingschap in Amsterdam van 14.00 tot 17.00 uur een boektentoonstelling en een fototentoonstelling op de Dam in Amsterdam.

F. Herdenking van de Dag van Mensenrechten.

10 december, Mensenrechten dag, Op zaterdag 10 december namen alle leden en vrijwilligers deel aan een bijeenkomst in Maidan Dam van 14.00 tot 16.00 uur.

G. Herdenking van 25 november

Internationale Dag

Stop het geweld tegen vrouwen en meisjes

De „Internationale Dag tegen het geweld dat vrouwen wordt aangedaan“ is een wereldwijde actiedag tot bestrijding van discriminatie en geweld, in ieder vorm, tegenover vrouwen en meisjes. Deze dag vindt ieder jaar op 25 november plaats. We grijpen deze dag aan om op te roepen tot solidariteit en steun aan de vrouwen in Iran.

De mensen in Iran verweren zich door middel van grote demonstraties tegen het islamitische regime. Bij al die burgerprotesten voor vrijheid en sociale rechtvaardigheid staan vrouwen dapper op de eerste rijen, ofschoon ze het meest wrede geweld van de kant van de troepen van het regime kunnen verwachten.

In de Iraanse mensenrechtenbeweging spelen vrouwen een leidende rol. Ze koppelen hun inzet daarvoor aan hun strijd voor gelijke rechten en tegen de vrouwenonvriendelijke wetten van het regime.

De dictatuur in Iran toont een extreme vrouwenonvriendelijkheid door de gewelddadige onderdrukking van de vreedzame protesten. Activistes, die zich tegen de discriminatie en de sluierdwang verzetten, worden wreed vervolgd en bestraft.

De justitie van het regime ontpopt zich als een instrument voor onderdrukking en treedt met een ultieme hardheid op tegen vrouwen, die zich inzetten voor gelijke rechten. Vrouwen, die aan de door het gehele land aanwezige protestbeweging tegen de dictatuur meewerken, worden gearresteerd, gemarteld en tot lange gevangenisstraffen veroordeeld.

De wereldgemeenschap moet zich nadrukkelijker inzetten voor de vrouwen, die in Iran vervolgd worden, omdat zij voor gelijke rechten zijn en tegen de onderdrukking protesteren. De internationale, publieke druk moet aanzienlijk toenemen om een einde te maken aan de vervolging van vrouwen, die strijden voor gelijke rechten en de vrijlating van gevangenen te bewerkstelligen. De protesten van Iraanse vrouwen voor vrijheid en gelijke rechten moeten wereldwijd worden gesteund.

Mensenrechtenactivistes en voorvechters van vrouwenrechten hebben bescherming nodig! Voor een vrij Iran, waar vrouwen en meisjes gelijke rechten hebben en kunnen leven naar eigen inzichten!

Om deze dag te herdenken, hebben we samen met andere mensenrechtenorganisaties en Iraniërs in ballingschap deelgenomen aan de bijeenkomst op het Domplein in Amsterdam op vrijdag 25 november.

Tijdens deze bijeenkomst werd een tentoonstelling getoond van foto's en posters van de moord op vrouwen, kinderen en Iraanse mensen tijdens de opstand van 2022.

Dit programma trok de aandacht van het Nederlandse volk en velen van hen spraken hun solidariteit uit met het volk van Iran

H. Solidariteit met de bevolking van Oekraïne

Vanaf februari 2022, toen de aanvalsoorlog in Oekraïne begon, waren wij solidair met de lijdende vrouwen, mannen en kinderen van Oekraïne. (Dit terwijl de rol van het Iraanse regime

Oorlog in Oekraïne doet "Verzet" herleven. De EU moet deze universele waarde koesteren

3 maart 2022

"Wat is onze plicht?" was de eerste vraag die ik me stelde toen Rusland Oekraïne binnenviel. Ik zag de hele Europese democratie bedreigd door gewelddadige agressie. Oorlog en totalitarisme liggen op de loer.

overwinnen.

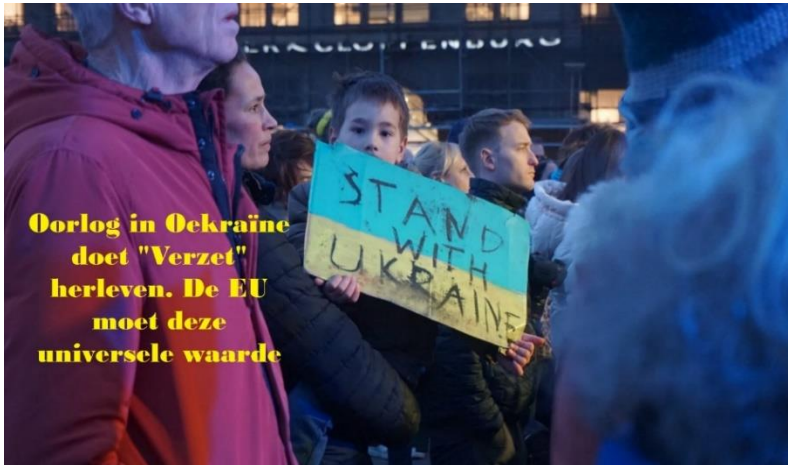
Ik vroeg me af wat de reactie van Oekraïne op deze duidelijke schending van het VN-Handvest zou zijn. Toen kwam het nieuws dat het volk daadwerkelijk terugvecht. De Oekraïense [president Volodimir Zelenski koos ervoor](#) om niet van afstand te leiden en zijn land te ontvluchten in het aangezicht van de Russische agressie. In plaats daarvan riep hij op tot "Verzet", wat mij het antwoord op mijn vraag gaf. Ik zag hoe het licht van het Verzet opnieuw de schaduw van passiviteit en pacifisme kan

Dinsdag sprak president Zelenski de Europese wetgevers toe. In een emotionele en opzwepende toespraak zei Zelenski dat de Oekraïners letterlijk vechten voor de toekomst van Europa. Hij heeft gelijk.

Hij zei: "We hebben bewezen dat we sterk staan. ... We hebben bewezen dat we op zijn minst precies hetzelfde zijn als jullie. Bewijs dus dat u achter ons staat, bewijs dat u ons niet zult laten gaan. Bewijs dat jullie inderdaad Europeanen zijn." De bal ligt nu bij Europa. Wij moeten vastberaden optreden en het moedige verzet van het Oekraïense volk ter verdediging van vrijheid, onafhankelijkheid en democratie ondersteunen.

Toen ik vice-voorzitter van het Europees Parlement was, heb ik altijd geprobeerd de waarde van "[Verzet](#)" te koesteren. In die tijd steunden mijn collega's en ik de georganiseerde verzetsbeweging van het Iraanse volk, die strijdt tegen het klerikale regime in Teheran. Leden van deze beweging werden in de kampen Ashraf en Liberty in Irak aangevallen door de huurlingen van Teheran en zijn marionettenregime in Bagdad. De Amerikaanse en Europese regeringen kwamen hun beloften om de Ashrafis te beschermen niet na, maar deze dappere mannen en vrouwen kozen ervoor om op eigen kracht verzet te plegen. Net als het Oekraïense volk stonden zij tegenover een veel beter uitgeruste en veel gewelddadigere strijdmacht. De Ashrafis hadden in feite helemaal geen wapens en konden zich alleen verdedigen met hun blote handen en ijver. Hun doorzettingsvermogen leidde tot een wereldwijde mobilisatie en resulteerde uiteindelijk in hun veilige [overbrenging naar Albanië](#), waar zij hun strijd voor de omverwerping van het Iraanse regime hartstochtelijk voortzetten.

De wereld kijkt toe en bewondert het Oekraïense volk, dat dapper stand houdt. Zoals president Zelenski zei, moeten wij onze democratische waarden in ere houden, waarvoor miljoenen Europeanen tijdens de Tweede

Wereldoorlog zijn gedood.

Net als de nazi's in die vernietigende oorlog steunen bijna alle schurkenstaten en autoritaire staten in de wereld de Russische invasie in Oekraïne. Het heersende religieuze fascisme in Iran verwelkomde de oorlog in Oekraïne met open armen. Het terroristische regime in Teheran probeert wanhopig deze catastrofe uit te buiten.

Na alleen al in de afgelopen vier jaar geconfronteerd te zijn geweest met acht grote [nationale opstanden](#) en naarmate meer mensen in Iran ervoor kiezen zich aan

te sluiten bij het verzet tegen het religieuze fascisme, en te midden van Teherans toenemende internationale isolement, proberen de oorlogszuchtige moellahs alles aan te grijpen om hun ineenslopende bewind te beschermen.

Ebrahim Raisi, de massamoordende president van het Iraanse regime, en zijn minister van Buitenlandse Zaken steunden de invasie van Rusland en legden daarmee het expansionistische karakter van deze onrechtvaardige oorlog bloot, zowel voor de Iraniërs als voor de burgers van de vrije wereld.

De opmerkingen van Raisi kwamen niet onverwacht. Gezien zijn reputatie als "[ophangrechter](#)", die tienduizenden politieke gevangenen naar de galg stuurde tijdens de genocide in Iran in 1988, is het geen verrassing dat hij de bloedige oorlog in Oekraïne steunt, die tot dusver duizenden burgerdoden en honderdduizenden vluchtelingen heeft veroorzaakt.

Raisi en zijn mentor, Opperste Leider Ali Khamenei, proberen de huidige situatie uit te buiten en verwachten op slinkse wijze de steun van Rusland bij de nucleaire besprekingen in Wenen. Raisi eiste onbeschaamd van de Westerse regeringen dat zij zouden instemmen met "het verstrekken van controleerbare garanties, het beëindigen van politieke claims en het opheffen van sancties".

Als de opzettelijke en nooit uitgelokte Russische agressie Europa één les heeft geleerd, dan is het wel dat toegevendheid en zwakte tegenover bullebakken en tirannen tot meer chaos en vernietiging leidt. Europa mag niet toegeven aan de nucleaire afpersing en intimidatie van Teheran. De moellahs zijn hun verbintenissen in het kader van de nucleaire overeenkomst van 2015 niet nagekomen. Bovendien heeft het Iraanse regime zijn steun aan het internationale terrorisme uitgebreid en opgevoerd. De democratische waarden van Europa staan lijnrecht tegenover het tirannieke karakter van het regime en de afschuwelijke schendingen van de mensenrechten.

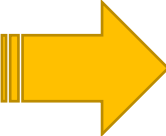
De recente bezettingsoorlog in Oekraïne is een perfect voorbeeld van het feit dat passiviteit en het sussen van een oorlogszuchtige staat uiteindelijk tot oorlog zal leiden. Historische voorbeelden zijn er in overvloed. Na het akkoord van München in 1939 [beweerde de Britse premier](#) Neville Chamberlain dat hij "vrede voor onze tijd"

had gebracht. Kort daarna viel Nazi-Duitsland Polen aan, en een totale oorlog stortte Europa en de wereld in onvoorstelbare dood en verderf.

De voorzitter van de Europese Raad, Charles Michel, heeft dinsdag verklaard dat de Raad zijn verantwoordelijkheden niet zal "ontlopen". Wij zullen inderdaad niet toegeven aan de eisen van dictators. Het tijdperk van verzoening is voorbij. En, wat nog belangrijker is, zoals de moedige Oekraïners ons allen leren: daden zeggen meer dan woorden als het gaat om de bescherming van democratische waarden. Het is de hoogste tijd dat wij opkomen voor onze Europese waarden van verzet en democratie en dat wij, parallel aan onze steun aan de Oekraïense onafhankelijkheid, ook het Iraanse volk en zijn streven naar vrijheid van tirannie steunen. Dergelijke acties versterken elkaar en versterken uiteindelijk een verenigd Europa.

Dr. Alejo Vidal-Quadras

Alejo Vidal-Quadras, hoogleraar atoom- en kernfysica, was vice-voorzitter van het Europees Parlement

III - Drie – Producties

De voorbereiding van elk artikel, van nieuws en reportages tot het schrijven van een wenskaart, wordt gevolgd door veel werk, van artikelselectie, vertaling tot ontwerp. Meer dan 100% van deze inspanning is geleverd door onze sponsors en vrijwilligers. Deze inspanningen, die soms tot in de vroege uurtjes hebben geduurd en die zonder overdrijving non-stop zijn geweest, kunnen niet worden getoetst aan enige materiële waarde, omdat wij het allemaal hebben gedaan vanuit de grond van ons hart en vanuit het diepst van ons wezen en met al ons menselijk vermogen tot vrijheid.

* Samenstellen en vertalen van bijna 1702 artikelen uit het Frans, Duits, Engels, Noors, Perzisch en Nederlands voor mensenrechtenproducties - Stop de executies en de repressie in Iran

* Samenstelling: Herdenking van Cyrus de Grote ter gelegenheid van 29 oktober, de dag van Cyrus de Grote.

* 8 maart Kit voor de herdenking van de Internationale Vrouwendag

* Documentaireboek over de opstand van 2022 in Iran

* Kerstkaart van 24 december 2022

Vrolijk Kerstfeest en een Gelukkig Nieuwjaar 2023

SMV Stichting voor Mensenrechten Vrienden

***Verdedigers van de mensenrechten in Iran
Namens mijzelf en alle betrokkenen bij SMV
Bij voorbaat feliciteren wij u allen met Kerstmis en Nieuwjaar 2023***

Aan het eind van 2022 willen wij u waarderen voor uw grote belangstelling voor mensenrechten in Iran. Door uw actieve medewerking, het delen van uw waardevolle en enorme inzet, uw talrijke goede suggesties en noodzakelijke adviezen en de vele kleine en grote donaties hebt u ervoor gezorgd dat wij ons werk dit jaar konden realiseren.

We willen u en al diegenen die nadenken over menselijkheid en vrijheid en tegen executie, repressie en dictatuur in Iran zijn, aanmoedigen om ook in het komende jaar weer met ons samen te werken voor mensenrechten.

In 2022 verspreidde het volk van Iran de zaden van vrijheidsliefde, vriendschap, liefde en solidariteit over de hele wereld met hun ongeëvenaarde moed tegen de religieuze dictatuur.

En de solidariteit van de wereld, waaronder Nederlanders, met de bevolking van Iran is zeer lovenswaardig. We hebben een heel belangrijk jaar voor de boeg en we zijn er zeker van dat de vrijheid in Iran zal worden gewonnen.

Nu wensen wij u een hopelijk zeer vrolijk kerstfeest en gezondheid, geluk en succes in het nieuwe jaar 2023!

Vriendelijke groeten en beste wensen!

Stichting voor Mensenrechten Vrienden (SMV)

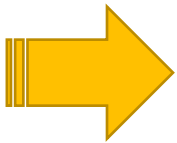
**SMV St voor Mensenrechten Vrienden
december 2022 Den Haag**

SMV St voor Mensenrechten Vrienden

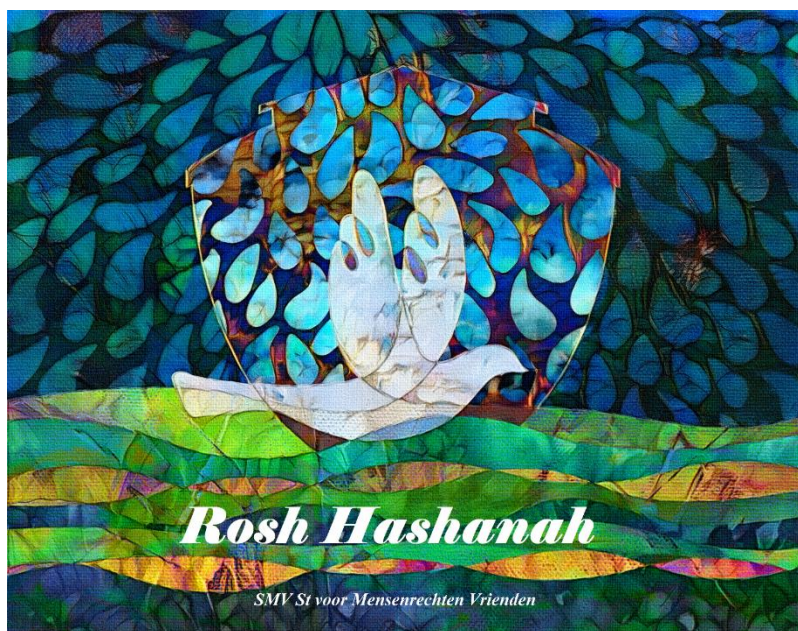
SMV St voor Mensenrechten Vrienden

IV -De waardevolle geschenken die we kregen

* De zeer waardevolle persoonlijkheid de heer Hub Osterhuis stuurde ons een van zijn boeken (Mensen veel geluk) met een zeer Diep en gedenkwaardig noot, we zijn erg trots op zijn genade en we zijn hem enorm dankbaar

* De dierbare Amerikaanse kunstenares, mevrouw Karin Foerman, schonk ons een van haar prachtige * .schilderijen als teken van solidariteit en we gebruikten het voor de Joodse nieuwjaarskaart
We waarderen haar waardevolle werk en mooie samenwerking oprecht.

Karin Foerman, is een niet gebonden, vrije kunstenares, die kunstwerken schept, grafische ontwerpen en prijzen winnende, inspirerende natuurfoto's maakt.

Ze is onderscheiden voor haar grafische ontwerpen en voor haar fotografie. Foreman heeft The Exposure Award gewonnen en had exposities bij The Nature Collection.

Haar fotografie werd geëerd met een privé ontvangst in het Louvre Museum, in Parijs, op 13 juli 2015. (<https://karinfoerman.com/>)

Haar werk werd ook geëxposeerd op Times Square nr. 4 in New York (2016). Haar Haar drive is het combineren van fotografie en digitaal schilderen. Dit verenigt haar twee passies: fotografie en schone kunsten.

Op het ogenblik is Karin bezig met kunstzinnige ontwerpen voor kleding en luxe, zijden hoofddoeken.

Als een bijdrage aan de maatschappij leidde zij met succes "Kunst bij de Lunch", dat door de oudergemeenschap (PTA) van de K-8 scholen werd gesponsord en dat deel uitmaakt van hulp aan daklozen.

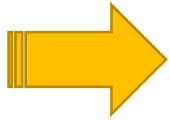
V – Gelegenheden

Herdenking van de geboorte van Cyrus de Grote op 29 oktober

- Herdenking van de geboorte van Ashu Zarathustra op 25 maart, Iraanse profeet en schepper van de filosofie van goed denken, goed spreken, goede daad - Online korte film en documentaire
- Viering van Nowruz en Iraans Nieuwjaar op 20 maart
- Yalda Festival, het symbool van de overwinning van het licht op de duisternis - 19 december 2021
- Herdenking van Rumi (Jalaluddin Mohammad Balkhi) op 30 september; Stichter van het soefisme
- 17 april Deelname aan het Paasdag

We bezochten onze christelijke achterban en gaven ze bloemen en snoep.

- Deelname aan het Hemelvaartsdaggebed op 26 mei in de St. Jacobskerk te Den Haag
- Op 5 juni, Pinksterdag, hebben we verschillende christelijke sponsors uitgenodigd voor een kopje thee en koffie op kantoor.

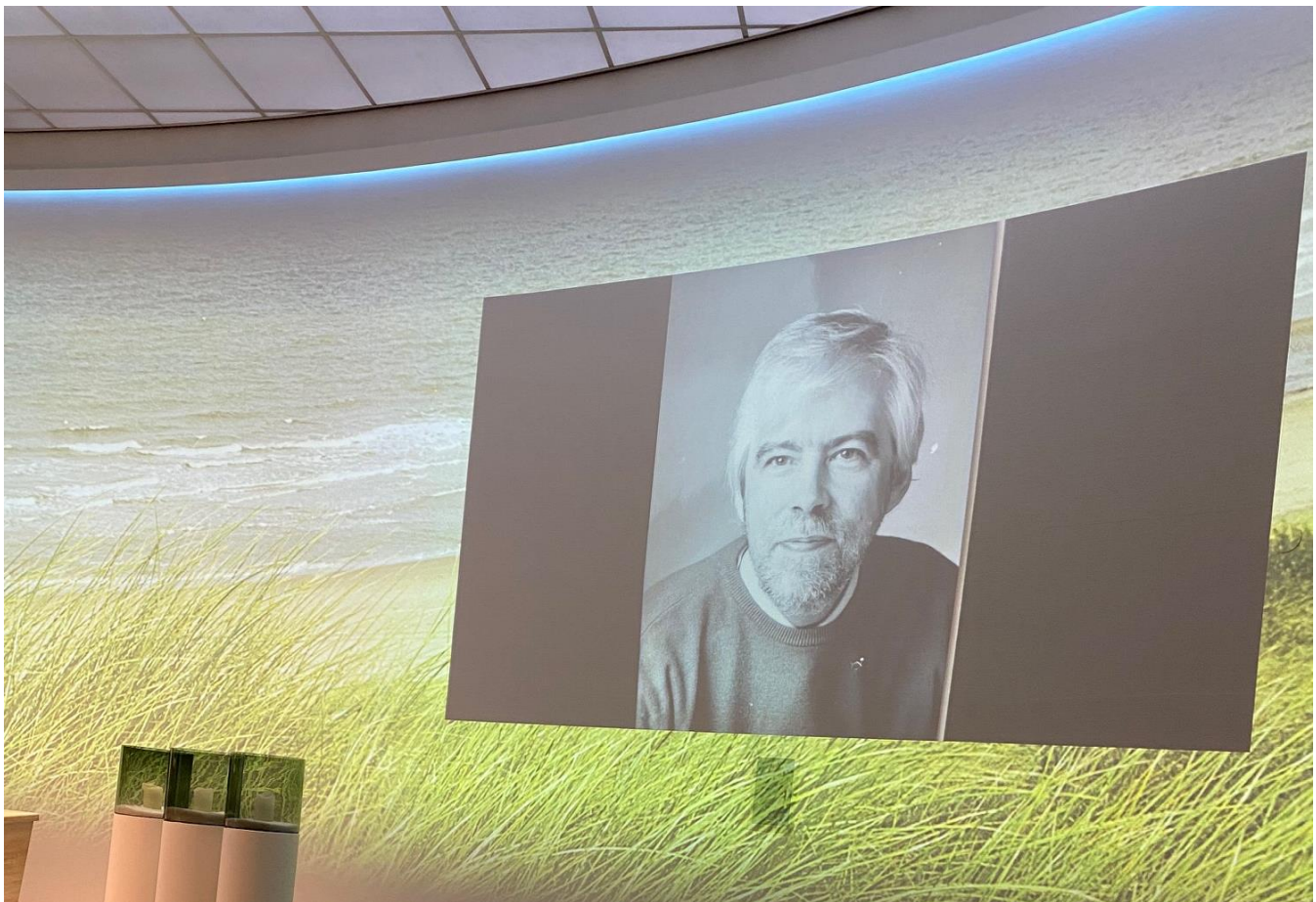

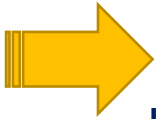
VI - Een goede vriend verliezen

In 2022 namen we afscheid van een van onze oude en dierbare vrienden, wiens naam en herinnering - zijn vriendelijkheid en liefde - altijd in onze gedachten zullen zijn, en we zullen hem nooit vergeten

Heer J. van der Sloot

(Onze vertegenwoordiger van SMV woonde de begrafenisplechtigheid van deze mensenrechtenverdediger in Iran bij)

VII- Interview

Interview met Professor John Cromwell Mather, directeur van het James Webb Telescoop Project van NASA, de telescoop werd op zaterdag 25 december 2021 gelanceerd.

Professor John Mather is de directeur van het gigantische project van de James Webb

Telescoop, die op 25 december 2021 werd gelanceerd, wat de aandacht trok van de gehele wereld en een heleboel opwindend veroorzaakte in de verwachting om meer te weten te komen over het universum. Professor John Mather is de project manager van James Webb, een leidende NASA onderzoeker, winnaar in 2006 van de Nobelprijs voor natuurkunde en één van de 100 meest invloedrijke personen in de wereld, volgens Time Magazine in 2007. John Mather is een belangrijke ondersteuner van de .mensenrechten in Iran

Vraag - Gefeliciteerd met de succesvolle

voortgang van dit project, in welke fase verkeren we nu?

Antwoord

De James Webb Telescoop is op weg om in zijn baan te komen, die zich bevindt op zo'n anderhalf miljoen kilometer van de aarde, maar het einde van de reis is nog niet bereikt, het zal nog een maand duren voor het zover is. We verwachten dat de eerste wetenschappelijke beelden ons na 6 maanden zullen bereiken. Ondertussen ontvangen we natuurlijk beelden, op dezelfde tijd dat we proberen de telescoop te focuseren, wat op zich een langdurig proces is, omdat de telescoop nog niet was gefocusseerd op het tijdstip van de lancering. We zullen rapporteren over de vorderingen, maar de opwindende wetenschappelijke resultaten, waar we op wachten, zullen niet voor de zomer ter beschikking komen.

Vraag - Wat is het doel en de betekenis van dit project, waarmee nu is begonnen en wat zal het betekenen voor de voortgang van de wetenschap en het begrijpen van het universum?

Antwoord

John Mather: Zeker, we hopen sporen te vinden van de geschiedenis van het universum en van het ontstaan ervan. Dat betekent van de eerste verschijnselen, die zichtbaar werden na de Big Bang en dat zijn waarschijnlijk sterren, sterrenstelsels en zwarte gaten, die zich verder ontwikkelden tot andere sterrenstelsels, sterren en planeten, waaronder de aarde, maar ook planeten dicht bij de aarde en ook bij andere sterren, hoe ontstond het zonnestelsel, dat alles zal ons helpen om de geschiedenis van de aarde te begrijpen. Hoe schied de Big Bang een kleine planeet, waarop mensen konden leven. Het is een zeer lange geschiedenis en we hopen antwoorden te vinden, of althans een deel ervan.

Vraag – Wat was de uitdaging van dit project en hoe werd het uitgevoerd?

Antwoord

John Mather: Ik ben zo blij dat ik een aantal dingen hieraan heb kunnen bijdragen. Wij aardbewoners werken aan, wat ik denk, de gemakkelijkste onderwerpen, zoals wat doen atomen, of hoe kwam leven tot stand. Zoals u weet leverde Big Bang ons alleen de atomen van waterstof en helium, maar nu zien we ook atomen van koolstof, zuurstof, stikstof, ijzer, fosfor en veel andere vitale materie, die werd gevormd door stof en gruis van sterren, hoewel deze materie niet bestond bij het ontstaan van het universum, dus dat moeten we uitzoeken. We willen weten of de omstandigheden, waarbij leven ontstond, normaal waren of exceptioneel? Zijn we alleen of hebben we burens in het heelal?

De eerste uitdaging, die we het hoofd moesten bieden, was het vaststellen van het programma van eisen en noodzaken voor het karwei. In het algemeen duurt het verscheidene jaren om dat, wat wetenschappers bedenken en ingenieurs kunnen maken, te realiseren. Toen we wisten wat we wilden bouwen, zag ik dat we de technologie misten. We realiseerden ons dat we tien (10) nieuwe technologieën/uitvindingen nodig hadden om ons werk te doen. We tenderden wereldwijd om te zien welke landen het nodige voor ons konden realiseren. Als eerste stap in het proces kozen we onze voornaamste contractpartner, dat was Northrop Grumman, daarna sloten we overeenkomsten met Europa en Canada. Zoals u weet werden we door de European Space Agency (ESA) voorzien van de Ariana raket uit Frankrijk, Canada voorzag ons van apparatuur en Europa van apparatuur en gereedschap. Al met al duurde het een hele tijd voor het project van start kon gaan. Nadat we de telescoop hadden gebouwd, realiseerden we ons dat het testen ervan veel moeilijker was dan het maken. Dat hadden we in het begin van het project niet voorzien. We weten nu dat als je niet alles test, je nooit zult weten of het wel zal werken. Dus moesten we ook nog een compleet testprogramma afwerken. Daarom duurde het project zolang.

Vraag – Aan het eind van het interview, wilt u aub nog een boodschap afgeven?

Antwoord

John Mather: Mijn lange termijn visie en hoop is, dat wij allemaal samen zullen werken. De samenleving in Iran heeft zeker bewezen dat zij de goede eigenschappen heeft om buitengewone dingen te doen. Hun vermogen is enorm, zoals bewezen is in de oudheid. Dus kijk ik naar de toekomst, als wij allen samenwerken om te bereiken wat de mensen in deze wereld van ons verwachten.

Dank u en ik zal bidden voor jullie allen, die werken voor de vrede.

Interview: Atena Daemi werd in Iran Gevangen Gezet omdat Zij Vrouwenrechten Verdedigde. Nu is Ze Vrij en Ze Zwijgt Niet.

Toen Atena Daemi in Iran opgroeide en een school bezocht in een religieus-conservatieve buurt in het zuiden van Teheran, viel het haar op dat vrouwen, op vele manieren, anders werden behandeld dan mannen. Meisjes moesten bijna iedere centimeter van hun lichaam bedekken en hun activiteiten beperken, terwijl mannen ieder soort kleding konden dragen en alles deden wat zij wilden.

“Later... realiseerde ik me dat, als ik iets moest doen in het huishouden, of wanneer ik mij beriep op mijn natuurlijke rechten, ik in zekere zin vocht voor mijn rechten als vrouw “Dat is waarom ik en veel andere vrouwen deze weg insloegen: protesteren en stelling nemen tegen de discriminatie.” De situatie in de Islamitische Republiek ter sprake brengen, het zich vreedzaam inzetten voor activiteiten over velerlei zaken, zoals kinder- en vrouwenrechten, maar ook tegen de doodstraf. Daemi werd gevangen gezet als twintiger op een opgeschroefde beschuldiging van het in gevaar brengen van de nationale veiligheid.

Ze bracht zes en een half jaar door in drie gevangenissen, verspreid over het land, waar ze psychisch werd gemarteld, geslagen, medische zorg werd onthouden en mishandeld. Toch heeft ze, sinds ze in vrijheid werd gesteld in januari 2022, geweigerd om zich, zoals de staat het wil, terug te trekken in een verborgen, ondergeschikte, huiselijke rol, maar heeft zich uitgesproken over de rechten van gevangenen en de onmenselijke praktijk van het kinderhuwelijk.

“Ik bracht zeven jaar van mijn leven

door in de gevangenis. Mijn familie werd heel veel leed aangedaan. Ze werden bedreigd en aangevallen,” zei ze in het interview, (dat hierna wordt weergegeven, geredigeerd op duidelijkheid en in lengte). “Niettemin, ik moet niet praten over mijn eigen moeilijkheden, maar ik moet de stem vertolken van andere gevangenen, nu ik eruit ben.”

De belangrijkste kwesties, die mij op de weg van het activisme hebben geleid, waren de beperkingen, opgelegd aan vrouwen en meisjes, van de werkplek tot in huis. Toen ik 14 of 15 was, begreep ik niet dat de zaken, die mij bezig hielden, op het gebied van de mensenrechten lagen, specifiek op het terrein van de vrouwenrechten. De gehanteerde aanpak van deze kwesties met de bijbehorende beperkingen leken mij niet standaard. Zo raakte ik betrokken bij burgerrechten activiteiten.

Later, toen ik dieper bij de zaak betrokken raakte, realiseerde ik me bijvoorbeeld, dat als ik iets in het huishouden deed, wat niet mocht, of wanneer ik op mijn natuurlijke rechten stond, ik vocht mijn rechten als vrouw. Dat is waarom ik en vele anderen deze route kozen: protesteren en uiting geven aan ons verzet tegen discriminatie.

Als vrouwen zich buitenshuis ophouden, zoals op school of op hun werk, dan merken ze dat deze beperkingen niet persoonlijk zijn bedoeld, maar zich richten op de vrouw in het algemeen. Bijvoorbeeld, ik hoorde van vriendinnen op de middelbare school, dat ze moesten gaan trouwen, niettegenstaande hun jonge leeftijd. Ze kregen problemen met hun studie en verlieten de opleiding. Toen ik getuige van deze dingen was, zag ik een gemeenschappelijk lijden; een maatschappelijk probleem. Het was niet op een persoon gericht, het ging ons allen aan.

Anderzijds was er een twistpunt in de familie over intolerantie. Ik werd opgevoed in een buurt aan de zuidkant van Teheran. Op onze school was er een religieus klimaat en veel dingen zoals het dragen van een chador en gebeden, waren verplicht. Door de ervaring met deze dingen realiseerde ik me dat de beperkingen niet alleen mij werden opgelegd, maar aan alle meiden.

Later op mijn werkplek, kwam ik in aanraking met andere vormen van discriminatie en beperkingen opgelegd aan vrouwen, die ook wezen op een wijdverspreide ongelijkheid. De op gender gebaseerde drempel op de werkplek, die aanleiding geeft tot de discriminatie van vrouwen, maakte mij het duidelijk hoe verreikend dit probleem is.

Het getuige zijn van die verschillende vormen van discriminatie en ongelijkheid leidt langzamerhand tot een serie vragen: Waarom zouden vrouwen in Iran aan zoveel onrecht worden blootgesteld? Waarom zouden vrouwen op zoveel manieren worden onderdrukt? Er zijn een aantal mannen, die zich keren tegen de discriminatie van vrouwen, maar zij gaan gewoon door met hun leven, omdat ze denken dat het onrecht “normaal” geworden is.

Allereerst moet ik opmerken dat de strijd van de vrouwen in Iran een lange geschiedenis heeft, meer dan honderd jaar, lang voor de Islamitische Republiek. Vele vrouwen in Iran hebben gestreden voor hun rechten en onze generatie zet alleen maar deze inspanning voort.

De Islamitische Republiek wil vrouwen tot zwijgen brengen door discriminerende en foute wetgeving en door het uitdragen van een patriarchale visie. De gevestigde orde denkt dat het een natuurlijke zaak voor mannen is om politieke actie te voeren en te protesteren, ze tolereert niet dat vrouwen zich op hetzelfde gebied begeven. De staat wil dat de vrouwen thuis blijven, hen gebruiken als goedkope arbeidskrachten, om mannen te dienen. Mannen worden ook niet eerlijk behandeld en ze krijgen langjarige vonnissen opgelegd voor politieke activiteiten. Het is interessant om te zien dat er nauwelijks sprake is van discriminatie bij het opleggen van straffen.

Maar er zijn een aantal verschillen in de manier waarop het establishment omgaat met de veiligheid van vrouwen. Er werd vanuit gegaan dat, door het verschaffen van meer veiligheid en het verhogen van juridische druk, vrouwen hun activistenrol in de gevangenis zouden opgeven en zouden zwijgen. Maar toen ze er achter kwamen dat deze tactiek niet werkte verhoogden ze de druk. Het blijkt dat de druk op vrouwelijke gevangenen groter is dan die op mannen...

Feitelijk ondergingen we in de gevangenis een ruwe behandeling. De autoriteiten vonden het verschrikkelijk dat hun optreden juist een tegengesteld effect veroorzaakte: Vrouwen werden steeds meer betrokken bij politieke en burgerlijke zaken; ze hielden zich niet stil. De staat wil niet dat dit gebeurt. Al jaren hebben de autoriteiten op verschillende manieren geprobeerd om vrouwen te onderdrukken en monddood te maken en nu kunnen ze het niet verkroppen dat hun stem steeds luider klinkt. Daarom worden vrouwen slechter behandeld dan mannen. Vrouwen worden niet alleen in de maatschappij onderdrukt, maar ook in de gevangenis...

Gebaseerd op wat ik heb waargenomen in de afgelopen jaren, waren vrouwen, die zich aansloten bij het burgerrechtenactivisme, meer geïnteresseerd in actie dan in theoretische discussies. Dit is compleet onacceptabel voor de Islamitische Republiek. Wij vrouwen hebben nooit de gelegenheid gehad om onszelf maatschappelijk te manifesteren en we werden gedwongen om ons leven in een gevangenis te slijten, maar we waren vastbesloten onze [burgerrechten] activiteiten voort te zetten.

We stelden ons op het standpunt dat we vrijheid van meningsuiting hebben, we hebben de vrijheid van mening en besloten onze rechten te verdedigen. Als er iets gebeurde in het land voelden we onze verantwoordelijkheid om te reageren en iets te doen. Bijvoorbeeld, bij vele gelegenheden, zoals de November 2019 protesten, probeerden we een herdenking te houden, of we organiseerden colleges en conferenties binnen de gevangenis om betrokken te blijven en van elkaar te leren.

Echter, het gevangenispersoneel en de veiligheidsagenten stonden dit niet toe. Er werden harde veiligheidsmaatregelen genomen tegen mannen in de gevangenis, maar de ambtenaren dachten dat het makkelijker was om de vrouwen te onderdrukken. Toch, niettegenstaande deze druk gingen de vrouwen door met het uitbrengen van verklaringen en het regelen van vergaderingen. Het gevangenispersoneel kreeg de toestand niet compleet onder controle.

Na de protesten in december 2017 en november 2019, steeg het aantal vrouwelijke gevangenen en de ambtenaren vreesden dat de nieuw-aangekomenen kennis zouden nemen van hun rechten en over de burgerrechtenactiviteiten en zouden deelnemen aan onze protesten Dit resulteerde in grotere druk en veel van ons werden overgeplaatst naar andere gevangenissen...

Het kwam zover dat zodra er een nieuwe gevangene arriveerde en naast ons zat, at, boeken las en met ons sprak, de undercover veiligheidsagent, [die ons moest bespioneren] snel de wacht in de gevangenis waarschuwde en de nieuwe gevangene werd naar het kantoor geroepen, verhoord en gewaarschuwd dat zij niet moest eten met die-en-die gevangene...

De autoriteiten hielden niet op om ons valselijk te beschuldigen; dat we steun kregen vanuit het buitenland of dat we behoorden tot een bepaalde politieke groepering, dit om de andere gevangenen af te schrikken en ver

van ons te houden. De autoriteiten wilden niet dat we bijeen kwamen of van elkaar leerden en onze ervaringen deelden.

Op een keer was een van de gevangenen ingeroosterd voor een verhoor. Voor haar afspraak overlegden we met elkaar en ik legde haar de zaken uit over rechten van een gevangene, die ik had geleerd... Ik dacht dat het haar zou helpen hoe te reageren op vragen en aanklachten van haar ondervrager. Toen ze terugkwam van haar verhoor zei ze dat haar ondervrager haar had gevraagd of ik haar les had gegeven.

Dit soort gedrag van de gevangenisautoriteit was erop gericht om onenigheid en verdeeldheid tussen de gevangenen te zaaien, om onze bijeenkomsten en vriendenkringen te onderbreken. Toen zij erachter kwamen dat dit geen succes had en dat al hun druk, pesterijen en bedreigingen onze bijeenkomsten alleen maar versterkten en vermeerderden, zetten ze hun laatste truc in en dat was ons over te plaatsen naar verschillende gevangenissen over het land, zodat de kerngroep, die we hadden gevormd binnen de Vrouwen Afdeling van de Evin gevangenis uiteenviel.

Ik moet zeggen dat mijn overplaatsing naar een andere gevangenis in zekere zin een goede ervaring was. Ik kreeg een breder beeld van vrouwelijke gevangenen en hun zorgen. Ik kreeg de gelegenheid om meer vrouwen in de gevangenis te ontmoeten en probeerde hen bewust te maken van hun rechten.

Veel mensen denken dat het geen verschil maakt in welke gevangenis je zit. Maar gevangenen en hun families lijden. Gevangenen lijden er ook onder als ze worden gescheiden van hun celgenoten, waarmee ze voor een lange tijd een ruimte deelden. Ik werd plotseling overgeplaatst naar een nieuwe gevangenis en kreeg andere celgenoten. Het was erg moeilijk.

Tweemaal werd ik overgeplaatst. Eenmaal in 2017 werd ik overgeplaatst [van de Evin gevangenis] naar de Gharchak gevangenis. Toentertijd loog het gevangenispersoneel mij en Golrokh Iraee [mede politieke gevangene] voor. Ze vertelden ons dat we een deskundige zouden ontmoeten, die onze zaak wilde bespreken. Maar we verzetten ons en weigerden onze cel te verlaten, tenslotte deden ze ons de handboeien om en brachten ons direct naar blok 2-A van de IRGC en zeiden dat we zouden worden verhoord. We wachtten daar vier uur en toen stopten ze ons in een auto en zeiden dat we naar het gerechtshof gingen, dat in werkelijk zo dichtbij was, dat we helemaal er niet naar toe hoefden te rijden. Toen begrepen we dat we werden overgeplaatst naar de Gharchak gevangenis.

We hadden geen persoonlijke bezittingen bij ons, zoals medicijnen, kleren, boeken, bank- of telefoonkaarten... Waarom werden we voorgelogen? Waarom lieten ze ons geen rechterlijk bevel zien of waarom gaven ze ons geen uitleg over hun handelwijze?

Nadat we in de gevangenis in Gharchak waren aangekomen, veranderde onze mening over gevangenen, die verschrikkelijke dingen hadden gedaan, compleet. Toen we celgenoten waren geworden, ontdekten we zelfs menselijkheid in hen, die een zeer wrede misdaad hadden begaan. We zagen hoe ze opbloeden onder de juiste omstandigheden.

Als je in een nieuwe gevangenis komt, wordt je geconfronteerd met verschillende zaken en problemen, die je één voor één moet aanpakken. Je moet een plan maken, nieuw gereedschap zien te krijgen en nieuwe vrienden zoeken. Je moet er achter komen wat er in de gevangenis mis is en erover nadenken ... hoe de omstandigheden te verbeteren. Daarna moet je je toestand uitleggen aan je familie en hen uitleggen hoe ermee om te gaan... We zouden proberen hen onze situatie uit te leggen, zodat zij zich niet te veel zorgen zouden maken. Maar tegelijkertijd moesten ze een heel eind reizen om me te bezoeken en hoe te handelen met het gevangenispersoneel.

Mijn tweede overplaatsing was naar de Lakan Gevangenis, maart 2021, vier dagen voor het einde van het [Iraanse] jaar. Het verschil was deze keer, dat ik al wist van mijn overplaatsing, zodat ik al mijn bezittingen bij elkaar had en klaar was om te gaan. De autoriteiten hadden mij en een paar anderen gezegd dat we ergens

anders naar toe gingen. Toch was dit een moeilijke tijd in onze gevangenschap, we kregen scheidingsangst bij de gedachte dat we onze celgenoten elk moment konden verlaten. We zagen de droefheid op hun gezicht ook ...

Toen ik in de gevangenis arriveerde had ik er geen idee van wat me te wachten stond. Alweer was ik in een nieuwe situatie terechtgekomen, waaraan ik moest wennen en die ik aan mijn familie moest uitleggen. Alweer moest ik afrekenen met nieuwe zaken en problemen in mijn (gevangenis) leven vanaf een nieuw begin..

Dan was er de kwestie van het leren kennen van je medegevangenen in de nieuwe gevangenis... Als je in een blok bevindt met politieke gevangenen is het makkelijk om lotgenoten te vinden om mee om te gaan en mee te praten. Meestal kennen die hun rechten. Ze weten dat ze gevangen zijn gezet, omdat ze een bewuste beslissing hebben genomen om te protesteren tegen discriminatie. Maar als je in een algemene afdeling zit, zijn de omstandigheden totaal anders. Je ontmoet veel gevangenen die achter de tralies zijn gezet zonder dat zij weten waarvoor. De ervaring met zulke celgenoten leverde mij veel begrip op over hun zaken.. met daarbij de verborgen lagen van discriminatie in hun leven.

In deze periode werden veel van de gevangenen zich bewust van de politieke toestand in het land. Ze werden geïnformeerd over het bestaan van de protesten en over de oppositie. Dit werd belangrijk voor hen en zij gingen de gebeurtenissen volgen. In het verleden kwamen gevangenisambtenaren, spraken hen toe en vertrokken. Maar nu durfden veel gevangenen vragen te stellen over hun problemen en hoe ze werden behandeld.

Het lag voor de hand dat ik hierover een goed gevoel overhield, maar de ambtenaren waren hier helemaal niet gelukkig mee. Het kwam er in feite op neer dat het plan van de Islamitische Republiek om de vrouwelijke politieke gevangenen in de Evin gevangenis over het land te spreiden, mislukte, omdat zij zich reorganiseerden in de gevangnissen waar zij naar toe waren overgeplaatst.

Binnen de Gharchak gevangenis waren we zeer beperkt. Het werd ons niet toegestaan om met elkaar om te gaan en er kon niet veel met andere gevangenen worden gesproken ...

De toestand in de gevangenis van Lakan was anders. Vanwege de kleinere ruimte konden de autoriteiten de gevangenen niet scheiden. Ik probeerde op allerlei manieren contact te zoeken met andere gevangenen. Ik was in de gelegenheid om met hen samen te komen. Deze gevangenen waren opgesloten om verschillende redenen, van moord tot diefstal en [buitenechtelijke] relaties. Ik sprak met hen allemaal en stelde hen een serie vragen.

Wat naar boven kwam was dat, zonder te letten op hun misdaad, allen slachtoffer waren van een kinderhuwelijk. Zo'n 90% van de vrouwen, die in de Lakan gevangenis waren beland, waren of gescheiden, of hadden een relatie buiten hun huwelijk en hadden hun echtgenoot gedood.

Ik vond het erg vreemd dat in zo'n kleine gevangenis als Lakan, met maximaal 120 vrouwelijke gevangenen, een hoog percentage van hen een moord had begaan. Ik ging hierdoor meer aandacht besteden aan het feit dat zoveel moorden werden begaan door vrouwen in een klein provinciestadje. De meeste van hen hadden hun echtgenoot gedood. Als ik met hen sprak probeerde ik te ontdekken wat de belangrijkste geheimen in hun leven waren, hoe de omstandigheden waren in hun ouderlijk huis en hoe zij waren behandeld als zijn hun eerste menstruatie hadden gekregen.

Door deze gesprekken kwam ik tot de conclusie dat de oorzaak van hun huidige situatie vaak was te vinden in de dominantie van patriarchale uitgangspunten in gezin en maatschappij. Bijvoorbeeld veel van hen waren getrouwd op jonge leeftijd, omdat meisjes als een financiële last worden beschouwd. Veel van hen waren gedwongen te trouwen, in de leeftijd van 10 tot 16 jaar, met mannen die ze niet eens kenden. Na hun trouwen werd hun verboden terug te gaan naar school en konden ze niet meer deelnemen aan het sociale leven.

In het begin dachten ze dat alles okay was, maar toen de jaren verstreken en hun levens begonnen te veranderen, kregen ze te maken met een serie van zaken, die hen ertoe brachten om hun leven te veranderen. Omdat vele van hen geen bevredigende persoonlijke en seksuele relaties hadden met hun echtgenoot,

begonnen zij een relatie met een ander, wat er uiteindelijk op uitliep dat zij hun echtgenoot vermoordden. Een aantal van de vroegere kind-bruiden waren van hun echtgenoot gescheiden, maar omdat ze geen voldoende steun kregen, waren ze vervallen in een leven van misdaad, diefstal en verslaafd aan drugs.

Toen ik deze omstandigheden onderzocht, begreep ik dat dit alles zijn oorzaak had in het kinderhuwelijk. De kinderen van deze vrouwen waren ook slachtoffers van een kinderhuwelijk.

Een van de gevangenen moest op jonge leeftijd trouwen met een jongen die net zo oud was als zij zelf. Na een paar jaar begon haar echtgenoot een relatie met een andere vrouw. En zijn vrouw vermoorde hem uit woede. Dit laat zien dat een kinderhuwelijk veel slachtoffers eist en vele levens verwoest.

Naast deze zaak besteedde ik aandacht aan het in kaart brengen van de doodstraf en qisas (het oog-om-oog principe, vergelding in de vorm van een wettige straf). Wanneer er een actie voor het inzamelen van geld werd gehouden, om iemand te redden van een terechtstelling door het betalen van “bloedgeld” aan de familie van het slachtoffer, hoorde ik vaak dat een aantal mensen niet wilden bijdragen omdat de moordenaar een vrouw was, die haar echtgenoot had omgebracht. Dat bedroeft mij zeer. Ik ontmoette deze vrouwen in de gevangenis, sprak met hen en ik wist dat niemand op de hoogte was van de problemen in hun leven. Ze waren verlaten, wachtend tot ze werden opgehangen als “eerwraak.” Het is verschrikkelijk.

Ik wil de zienswijzen over vrouwelijke gevangenen zo veel als ik kan veranderen. Ik wil niemand vrijpleiten van haar misdaad, zeker niet als het gaat om ontnemen van iemands leven, maar als er een probleem is dat slachtoffers maakt door het gehele land, dan moeten we de zaak eens wat dieper bekijken. Gebaseerd op wat ik hoorde van vrienden is de toestand in andere gevangenissen hetzelfde. Dus als de toestand zo wijdverspreid is moeten we wat verder kijken dan de wet van de eerwraak.

Eerwraak is gekoppeld aan een serie van hardnekkige problemen en discriminatie, waarmee vrouwen in de maatschappij hebben te maken, net zo als het algemeen voorkomend kinderhuwelijk, de beperkingen opgelegd aan vrouwen, die willen scheiden en het gebrek aan steun voor hen, die door de maatschappij worden geschuwd vanwege hun scheiding.

Ontegengesteld is er nu publiekelijk meer informatie over het lot van politieke gevangenen en gewetensbezwaarden dan vroeger. Ik hoorde hiervan toen ik in de gevangenis verbleef. Vroeger, als we de stem van de gevangene wilden vertolken, waren er een boel obstakels te overwinnen en was het moeilijk. Nu kan het erg gemakkelijk en effectief worden gedaan via het internet...

Een andere belangrijke kwestie is dat we de namen van politieke gevangenen meer horen dan die van gewone gevangenen. Er is een drempel voor zaken die publieke aandacht wordt gegund... Politieke gevangenen krijgen meer aandacht dan gewone gevangenen, die een grote groep van mensen representeren, aan wie geen aandacht wordt besteed.

Als een gespreide groep van politieke gevangenen hebben we altijd geprobeerd om het [Iraanse] volk als geheel te vertegenwoordigen. Daarom, denk ik, dat we zouden moeten spreken over en vechten voor de rechten van alle gevangenen.

Ik werd in de gevangenis gezet niet voor een misdaad, maar omdat ik protesteerde tegen de doodstraf en het oog-om-oog (qisas) principe en voor het vechten voor vrouwen- en kinderrechten. Nu dat ik getuige geweest ben van problemen en zaken in een kleine gevangenisgemeenschap, ben ik ervan overtuigd dat het delen van mijn ervaringen kan helpen bij het rechtzetten van onrecht tegen gevangenen. Het is erg belangrijk om gevangeniservaring te delen.

Ik zie de beweging voor “het zoeken naar gerechtigheid” niet alleen als een reactie op de dood van een geliefde. Ik geloof dat het bespreken van alle vormen van lijden, veroorzaakt door de staat tegen zijn burgers, ook een weg is naar gerechtigheid. Het is erg belangrijk dat dit gebeurt, omdat we moeten begrijpen dat de

Islamitische Republiek niet alleen verantwoordelijk is voor het doden van mensen gedurende de protesten van december 2017 of november 2019. De Islamitische Republiek heeft mensen gedood op verschillende manieren, door wetten, politiek en culturele dominantie. Het verwoest levens op allerlei manieren. Veel van de crises veroorzaakt door de Islamitische Republiek in de laatste 40 jaar zullen niet verdwijnen door een oppervlakkige verandering van het politieke systeem. Voor de toekomst is het vooral belangrijk dat we de wortels van de problemen vinden en nauwkeurig bestuderen, zodat we samen de wonden kunnen helen, die door de Islamitische Republiek zijn veroorzaakt.